

πεινύφρον μειδιάμό της, επίσης δὲ μετρίοφρων ἦτο καὶ ἡ ἐνδυμασία της, ἀποτελουμένη ἐξ ἐσθῆτος φαιᾶς μετὰ μικρῶν ἐπ' αὐτῆς πισσοειδῶν στιγμάτων. Χωρὶς νὰ κάμῃ ἀγκισμούς μ' ἐπλησίασεν ἀμέσως καὶ μὲ ἡρώτησεν, ἂν τὴν ἀναγνωρίζω. Οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐδειξεν ἀμηχανίαν, καὶ τοῦτο ὅχι διότι εἶχε χάσει πᾶσαν αἰδῶ καὶ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος της, ἀλλὰ διότι εἶχεν ἀπαρνηθῇ πᾶσαν ματαιοφροσύνην.

Ἡ Μοῦσα μοι διηγῆθη πολλὰ περὶ τοῦ μακαρίτου Πουίνου, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸν ἴδιον ψυχρὸν καὶ μονότονον τρόπον. Ἐμαθὼν ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε καταντήσει ὅλως μωρός, σχεδὸν παιδαριώδης, οὕτως ὥστε νὰ στενωχῶρηται, ἂν δὲν εἶχεν εἰς χεῖρας ἄθυρμα διὰ νὰ παίξῃ. Ἡ ποιητικὴ του μανία εἶχε μείνει ἀμείωτος, ἀλλ' ἐνεθυμῆτο ὀλίγα μόνον ποιήματα, ὀλίγας δὲ ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχεν ἀπαγγεῖλει μέρη τινὰ ἐκ τῆς „Ρωσσιάδος“, τὸν Πούσκιν ὅμως πάντοτε ἐφοβεῖτο τόσον, ὅσον καὶ τὰ παιδία τὸν βρυκόλακα. Ἐπίσης δὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ καὶ ἡ ἀφοσίωσίς του πρὸς τὸν Βαβουρίνον, ὀλίγας δὲ στιγμὰς πρὸ τῆς τελευτῆς του, ὅτε τὸ ῥίγος τοῦ θανάτου ἤρχιζε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, εἶχε ψιθυρίσει μὲ διακεκομμένην φωνήν: „Εὐεργέτα μου! εὐεργέτα μου!“

Ἐπίσης ἔμαθον παρὰ τῆς Μούσης, ὅτι ὁ Βαβουρίνος ὀλίγον μετὰ τὸ ἐν Μόσχᾳ συμβᾶν ἐκεῖνο ἤρχισε πάλιν νὰ

περιπλαναται καὶ νὰ ἀλλάζῃ διηγετικῶς ὑπηρεσίαν. Καὶ ἐν Πετροπόλει εἶχεν εὐρεῖ ἀσχολίαν παρὰ τινι ἰδιώτῃ, ἀλλ' ἔνεκα δυσχερεσιῶν πρὸς τὸν κύριόν του ἐναγκάσθη πρὸ τινων ἡμερῶν νὰ παραιτηθῇ τῆς θέσεώς του. Ὁ Βαβουρίνος ἐτύλμα πάντοτε νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τοὺς ἐργάτας . . .

Τὸ αἰώνιον μειδιάμα, τὸ συνοδεῦον τοὺς λόγους τῆς Μούσης, προῖκάλει ἐν ἐμοὶ λίαν θλιβεράς σκέψεις, διότι συν-εφώνει πρὸς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν εἶχέ μοι ἐμποιήσει ἤδη τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνδρός της· παρ' ὅλας των τὰς συν-ηνωμένας προσπαθείας πολὺ ἐδυσκολεύοντο νὰ κερδήσωσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον των — περὶ τούτου δὲν ἠδυνάμην πλέον ν' ἀμφιβάλλω. Ὁ Βαβουρίνος καθ' ἑαυτὸν ὀλίγον ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας, τὸ δὲ πρῶτον του ἐδείκνυε μᾶλλον ὀδύνην παρὰ πένθος . . . Φανερόν ὅτι τὸν ἐβασάνιζε τι.

— Κύριε Παντολέον, παρακαλῶ, ἐλάτε μια ἔξω, εἶπεν ἡ μαγείρισσα, αἰφνιδίως ἐμφανισθεῖσα ἐπὶ τῆς φλιᾶς τοῦ δωματίου.

— Τί εἶνε; Τί θέλεις; ἠρώτησεν οὗτος ἀνήσυχος.

— Παρακαλῶ, ἐλάτε μιὰ στιγμὴ! ἐπανέλαβεν ἡ μαγείρισσα μὲ τόνον ἐμφατικὸν καὶ πλήρη νοήματος.

Ὁ Βαβουρίνος ἐκούμβωσε τὸ φῶρέμα του καὶ ἐξῆλθε.

(ἔπειτα τὸ τέλος.)

1. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ. Ἐκ φωτογραφίας (ἐν σελ. 193).

2. Ο ΟΡΦΕΥΣ ΚΑΙ Η ΕΥΡΥΔΙΚΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Βασιλείου Π. Βερεσαγίν (ἐν σελ. 196—197).

3. ΠΟΘΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἰωσήφ Zenisek (ἐν σελ. 201). Τί ἄρᾳ γε ποθεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ τούτου πλάσματος, τὸ ὅποιον ὁ καλλιτέχνης παρέστησεν ἐστολισμένον δι' ὅλων τῶν χαρισμάτων τῆς φύσεως; Τί ζητοῦσι μετὰ τόσης περιπαθείας νὰ ἴδωσι τὰ ῥεμβώδη βλέμματά του καὶ τίνα ὄνειρα πλάττει ἡ πτερωτὴ φαντασία του; Τὸ θέμα τοῦ ζωγράφου ἦν δυσκολώτατον, διότι ἀνέλαβε νὰ παραστήσῃ μίαν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὴν ὁποίαν μόνον ἐπιτηδεύματος τεχνίτης δύναται, καὶ τοῦτο οὐχὶ πάντοτε, νὰ παραστήσῃ διὰ γραμμῶν. Ἡ τελεία τοῦ ἔργου ἐπιτυχία ἀποδεικνύει τὸν ἡμέτερον καλλιτέχνην πρώτης τάξεως ζωγράφον καὶ ὡς τοιοῦτος εἶνε ἀνεγνωρισμένος ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου δὲν ὑπάρχει πλέον σχεδὸν ἄνθρωπος μὴ ἔχων τὴν ἀπαίτησιν νὰ ὀνομάζεται καλλιτέχνης, ἐπειδὴ πάντες ἡ συνθέτουσιν ὀλίγα κακότεχνα μουσικὰ τεμάχια ἢ ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ βάψωσιν ὑφάσματα διὰ ποικίλων χρωμάτων, συμπεφυρμένων ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀξιοῦντες τὰ μουτζουρώματα ταῦτα νὰ ὀνομάζονται εἰκόνες· ἀπαράλλακτα ὡς παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει σχεδὸν νέος, ὅστις νὰ μὴ ἐστιχοῦργησέ ποτε ἢ νὰ μὴ ἔγραψε

πρωτότυπα ἄρθρα περὶ διαφόρων κοινωνικῶν, πολιτικῶν, ἱστορικῶν, θεολογικῶν καὶ ἱατρικῶν ζητημάτων ἐν περιοδικοῖς καὶ ἐφημερίσι, νομίζων ἑαυτὸν ἀναμορφωτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας.

4. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΩΠΗΛΑΣΙΑΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ε. Ῥαβέλ (ἐν σελ. 204). Πατρίς τῶν λεμβοδρομιῶν ἀναντιρρήτως εἶνε ἡ υπερήφανος Ἀλβιὼν, τῆς ὁποίας τὰ ὑψηλόφρονα τέκνα διέδωκαν αὐτάς καὶ εἰς τὰς ἄλλας τῆς Εὐρώπης χώρας, πρὸ πάντων εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ παρ' ἡμῖν τὸ θέρος γίνονται πολλὰ τοιαῦτα λεμβοδρομίαι, ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν παρὰ τὰς Πριγκηποννήσους ἐν τῇ Προποντίδι καὶ ἐν τῷ παρὰ τὸν Βόσπορον Βαθεῖ Ῥύακι, ἐν Ἑλλάδι δὲ κυρίως ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Πόρου καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι πολλοὶ σύλλογοι, ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἔχοντες τὰς λεμβοδρομίας, ἐκ δὲ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἐν τῇ εἰκόνι μας κωπηλάτου εἰκάζομεν, ὅτι οὗτος ἀνήκει ὡς μέλος εἰς τοιοῦτόν τινα σύλλογον. Κατὰ τὴν τελευταίαν του ἐκδρομὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν νεωτάτην του ἀδελφὴν καὶ ἐπανελθὼν ἤδη προσβλέπει αὐτήν, δίδουσαν τροφὴν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς της κύκλους καὶ χαίρουσαν διὰ τὴν ἡμερότητα, μεθ' ἧς τὴν πλησιάζουσι. Ἡ σκηνὴ περιέχει χάριτας εἰδυλλίου καὶ εἶνε ἀπεικονισμένη μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ φυσικότητος ὑπὸ τοῦ δοκίμου γαλάτου ζωγράφου.